Quan obrirà la Generalitat una delegació a Israel?

written by Jaume Renyer | 3 de gener de 2019

Article publicat al blog personal de Jaume Renyer el 24 de novembre de 2018.

El Govern de la Generalitat ha anunciat aqueixa setmana la decisió d'obrir una delegació al Líban sense explicar-ne ni els motius ni els objectius. Antany, després de la independència respecte de França en plena Segona Guerra Mundial (concretament el 22 de novembre del 1943), el Líban fou conegut com la Suïssa del Llevant, però després d'una guerra intercomunitària (1975-1990) esdevingué un protectorat sirià i a hores d'ara ho és indirectament de l'Iran mitjançant el partit-estat xiïta Hesbol·là que és la força militar dominant.

El Líban actualment no té relació ni influència sobre els estats veïns i és obertament bel·ligerant contra Israel. El president Michel Aoun (un cristià maronita aliat de Hesbol·là) ha ordenat a l'exèrcit estar alerta a la frontera amb Israel després que el govern israelià li hagi enviat un ultimàtum perquè desmantelli les infraestructures de míssils iranianes i ha demanat cobertura antiària russa.

És un estat fallit econòmicament que només pot prosperar si aconsegueix explotar (amb la participació de França) els recursos gasistes submarins que també ambicionen Iran, Rússia i Turquia. Quin és, doncs, l'interès estratègic de Catalunya per obrir una delegació al Líban? Establir ponts amb l'Iran, una dictadura teocràtica amb propòsits genocides contra kurds i jueus? Intensificar el suport a la causa palestina (el Líban acull refugiats palestins des del 1948 confinats en camps i sense possibilitat d'accedir a la ciutadania libanesa) sense gosar obrir delegació a Ramallah?

La manca d'arguments deriva de l'antisionisme europeu que és hegemònic entre el progressisme abstracte i banal de casa nostra, des del PSC a la CUP passant per ERC, partits que practiquen amb diversos graus d'intensitat una política d'apartheid envers Israel en nom d'una autoexigència ètica (que no apliquen en cap altre cas) que els fa prioritzar la causa palestina als propis interessos catalans (en el supòsit que tinguin clar quins són).

El Govern de la Generalitat presidit per Carles Puigdemont (un amic sincer d'Israel) no va fer el pas d'obrir delegació a Israel i això que és un Estat sobre el qual hom especulava podria donar suport a la independència de Catalunya (a diferència de l'ANP que explícitament fa costat a la unitat d'Espanya). Ara, el Govern presidit per Joaquim Torra manté una inhibició forçada respecte de l'Estat hebreu atesos els condicionants del factor Israel a la política interna catalana.

Ben al contrari del que fa el poder espanyol que té en el cònsol honorari d'Israel a Barcelona un agent dedicat a estroncar tota relació institucional entre Catalunya i Israel i denigrar la causa nacional catalana davant les autoritats de Jerusalem. Els BDS nostrats deuen estar encantats amb aqueix boicot espanyol a Catalunya via Israel.

Dissortadament, el departament que a partir d'avui dirigirà Alfred Bosch (un disciplinat militant d'ERC) seguirà la línia de Raül Romeva i Ernest Maragall malgrat la petició de l'ACAI al Govern per tal que obri una delegació a Israel, amb qui hi ha tants llaços econòmics, culturals, religiosos, turístics i de recerca universitària. Amb el Líban no existeixen els vincles anteriorment esmentats i només hi fa de pont l'associació Catalunya-Líban (orientada fonamentalment a l'acollida de l'emigració libanesa a Catalunya i a la propaganda propalestina) i Tomás Alcoverro que fou corresponsal de La Vanguardia a Beirut al llarg de trenta anys durant els quals va tenir ocasió de demostrar reiteradament la

seva animadversió envers Israel.

Israel enguany ha fet setanta anys consolidat com a estat jueu i democràtic amb un balanç d'èxit en tots els àmbits malgrat les guerres i els boicots que ha hagut de suportar. El Líban n'ha fet setanta-cinc fa dos dies enmig d'un ambient de fracàs en tots els àmbits, començant per la manca de sobirania real, de la que en resulten altres mancances com són el subministrament elèctric no garantit i el no tractament dels residus que fan infame la vida a moltes localitats.

Tot i això, els actuals dirigents polítics catalans prefereixen el Líban a Israel, tot un símptoma de l'atzucac en el qual ens trobem com a poble. Quan el Govern de la Generalitat o el Consell de la República obrin delegació a Israel voldrà dir que, efectivament, tenim la voluntat i la capacitat real de fer de Catalunya un poble lliure.

Post Scriptum, 10 de desembre del 2018.

Els analistes israelians estan revaluant el paper del Líban en el context de l'amenaça estratègica iraniana: Freddy Eytan, director del CAPE de Jerusalem hi publica avui fa set dies un article frapant que haurien de llegir els responsables d'exteriors del govern català: "Le Liban joue avec le feu du Hezbollah". Avui, el general a la reserva, Gershon Hacohen, escriu pel Begin Sadat Center un report titulat: "Lebanon's Strategic Symbiosis".